

VERSLAG VAN EEN TOCHT NAAR NORMANDIE IN SEPTEMBER 1988.

Gon Burger-van der Horst.

Gon, ga je mee? schalde het verrukt door ons huis. Sita en jij mogen mee van Arie.

Wel, wat doe je dan? Juist..... inpakken en wegwezen.

Vlak achter de smalle kuststrook van Normandië zouden de pliocene schelpen worden opgegraven voor Arie zijn museum. Adri, Sita, Pieter, Wim en ik zouden die hollandse kaaskoppen zijn in dit spel.

Een spel met malle en leuke tegenspelers zoals zou blijken.

We werden 's middags rond vijf uur aan een kade, ergens in Frankrijk, opgewacht door Arie, een burgemeester en de franse geoloog,..... als ik het goed heb kunnen onthouden.

's Morgens om even na zes uur waren we vertrokken met regen, die ons de ganse dag met plensbuien bijhield. We reden stevig door tot dicht bij het doel. Daar kwam dan flink oponthoud door wegopbrekingen. Toch waren we even na vijf uur op de koffie- of bierplaats gearriveerd. Wim was er na vijf minuten ook. Pieter nog niet vernoemd maar zeer aanwezig, glunderde ons toe. Frans Hollands zijn taboe.....Engels mensen, Engels, anders niets.

Wel, liplezen met zo'n hoeveelheid tegelijk is voor mij wel moeilijk. Vooral omdat men er niet consekwent aan hield. Toen er dan ook nog een echte Welshmen, een Duitser plus een Mohammed opdoken, plus later tientallen burgemeesters, die alleen frans ratelde, heb ik het laten afweten. Ik sprak het woord in de taal die me het eerste binnen schoot. Hierdoor lachte ik vaak in mezelf. Velē woorden klinken hetzelfde maar zijn elkaars tegenpolen. Een modern Babylon!

De geoloog blijkt een amusant babbelaar te zijn, druk zwaaiend met armen en benen en met een toegevoegde devoot aandoende helper. De toegevoegde devoot aandoende helper is een extra mens. Vergis je niet. Iemand van de dienst, die gelijk Sita druk graaft en verzamelt, wat dan ook.

Het geheel is nogal overdonderend. HIJ, met hoofdletters is gepensioneerd en Prof....Prof in het babbelen en keihard rondvliegen in zijn auto.

Wat een energie. Energie zonder vuile handen, dat wel. Uren in de regen in een uitgegraven gat staan babbelen. Uren naast de auto babbelen....Er was eens een gat. Tja, waar? Hier!. Wat kwam er uit I don't know.....I don't know.

We zouden tenslotte Engels spreken, daar ieder dit kent, kende of zal kennen, ooit.

Edoch, de tweede burgemeester en zijn vrouw, op wiens landgoed gespoeld en verschrikkelijk gebunkerd werd op kosten van de geoloog, spraken alleen hun mamma's taal. Je t'aime, enz.....

Twee dagen brachten we er door. Vies en nat wordende. Vies was nog niet zo erg. Waar we sliepen was het gewoon smerig, dus vies was zéér schoon. 't Was wel gezellig, dat wel.

Ook de burgervader en -moeder waren lief. Vol trots toonden ze hun zes vleermuizen, en de koffie in de salon smaakte prima. Je zou er veel geld tegenaan moeten smijten, dan wilden we er heel graag wonen. Arie laadde kilo's natte troep in. Adri god zij dank minder.

Na de autoreis had ik helaas een barstende koppijn gekregen dank zij het vele stof dat eerst verwijderd moest worden door me. Ben er allergisch voor, helaas, de laatste tijd. Twee hele dagen

naar de knoppen, want m'n humeur was vele meters beneden N.A.P.. Zelfs dieper dan het schelpgebeuren. Arme Adri kreeg een fikse bui regen op zijn kop erbij van mij. Zomaar buiten, en midden tussen het publiek. Komisch, als je dan opknapt, realiseer je je pas hoe naar het voor de medespelers is. Gelukkig komen deze zaken zéér, zéér zelden voor. En ik heb later ook mijn excuus gemaakt aan onze ploeg. Dat hoort er ook bij.

Arie, meestal wel bespraakt, werd zwijgzamer. Tja, een ratelende geoloog, een bezwerende Neanderthaler, regen en geen noemenswaardige vondsten slopen bij de meeste mensen wel hun enthousiasme, niet waar! Zo ook bij Adri

Een korte strandwandeling maandagochtend in een miezerige regen bracht Wim en mij een Trivia op. De rest was niet zo veel.

's Middags was de gastheer er weer bij. Een autorit met elke tien meter een abrupte stop. Een flitsende geoloog, nu met Mohammed. De duitse student uit Lippe, die helaas géén koninklijke familie bleek te bezitten, was weer verdwenen. Zoals ook de trouwe helper. Hier een put, daar een put. Auto in, auto uit. Kaart erbij... een uur geratel. Weer een burgemeester? Nee, deze keer een bezopen pompbediende met een rotzooi om zich heen, zoals alleen in Frankrijk mogelijk is. Hier hete het: Heren, sindsdien is de grond hier verzakt.

Mijn gezondheid was inmiddels weer prima. Het gepraat liet Sita, Mohammed en mij tijd om vele bramen te vreten. Wat zeg ik hele straten met bramen vraten we leeg. Het heet echt "vraten", zoveel staat, of liever stond er. De Zon brandde de auto en de weg af. Geen druppeltje regen of wolkje meer te zien. Tijd voor bier en foto's. Oude put is heel erg mooi, zelf met mensen er voor. Het bier en ijs smaakten net als de bramen verrukkelijk. Geen schelp te bekennen, behalve stenen op een kerkmuur. Arme Mohammed eet nu alleen de bramen, bier mag niet van Allah. Ijs ook niet en Sita is wel erg onkosher voor hem. Toch lacht en lonkt hij af toe heel flink met me en schenkt me de mooiste bramen. Dat mag zeker wel. Hij heeft pas één vrouw, weet je, en drie mag best. Volgens de Prof. geoloog is hij gelovig mohamedaan, maar ik heb Adri al.

Jammer Mohammed het gaat niet door, het blijft bij een bramenlonkje. Arie geeft het op! Koken, geestelijk dan, is in deze hitte echt niet mogelijk. Morgen, mompelt hij, morgen schelpen moet kunnen.

Over het algemeen eten we erg lekker. Zowel binnens- als buitenshuis. Bakte heerlijke rode poontjes voor ons allen. Ook de hevig vissende Welshman, die niet tot vissen kwam, at het met smaak op en genoot zichtbaar. Die Welsman hè, hoe kwam die er bij? Adri dacht dat Pieter hieraan schuldig was. Vrouwlief is, als ik me niet vergis, met foraminiferen behept, Zelfs beroeps of zo. Ook jong. Manlief met vele andere zaken. Een uitgetreden priester, op welke manier getreden is me niet duidelijk geworden, helaas.

Ik kan met de beste wil van de wereld deze mens niet anders beschrijven. Neanderthaler uit het duitse dal dat Neander heet, zo is de bouw precies. ik heb ze daar gezien.

Verder is hij boer. Bijna-priester, reiziger van vere streken. Of een belezen boer bijna-priester. Of nee, laat maar. Cynisch is hij ook al. Nu ja, ik ook een pietsie. Frans kende hij niet. Hoe zit dat dan met Latijn? Dan krijg je toch begrip voor Frans, of niet? Een grote korrel zout lei ik op zijn kop! De mannen lachten hartelijk en veel, want komisch was hij zeker met al

zijn niet verleerde kerkelijke gebaren en appels in zijn koffer, uit eigen tuin.

Zijn jongere vrouw, die hem moest vragen of hij kinderen had en wat voor soort, aanbidt hem nog. Adri vertelde me nl. dat ze kinderen hadden. Daar ik na de hoofdpijn ook belangstelling wilde tonen en me sociaal gedragen, stelde ik beleefdheidshalve deze vraag. Het bleek een kleine dissonant, door de meeste heren der schepping gelukkig niet opgemerkt.

Eindelijk, eindelijk is het dinsdag. Géén geoloog, Hoera!

Geen Mohammed, geen Lipperiaan, geen.....hola, jawel, wel weer een burgemeester. Maar deze weet van van wanten hoor. Eerst een langdurig bezoek aan een museum. Erg aardig, geen schelp, ook niet in de grond. Dan wijzen we hem waar we zitten. En, mensen..... niet te geloven! Op de afgesproken tijd is hij terug met een grote, grote graafmachine. Plotseling is Arie een en al lach. Heel Holland fotografeert. Pieter denkt dat Sita ook een schelp is en fotografeert haar ook naar eteen.

Hij graaft en schudt en hapt en rammelt. Na een uur een brullend geluid..... Schelpen, schelpen, nog effe dieper, jong, dan doen wij de rest wel.

De graver, de boereigenaar en de burgemeester lachen. Nou, wij gaan huiswaarts. Amuseren jullie je maar.

Pieter storte zich met hart en ziel op een trapuitgraving, waar ik de volgende dag een rotsmak op maak. Wij kijken de kluiten klei na. Het zit er in. Wat minder dan ik dacht. Als de trap klaar is, is 't laat. Tot mijn verbazing gaan de heren huiswaarts. Een magisch woord blijft hangen: morgen schelpen rapen. Laat gaan we naar bed. Ook zonder Welshman is het laat geworden. Zij zijn verder gegaan daar waar de wind ze waait. Woensdag is er weer een burgemeester bij de put, maar ik kruimel klei om voor Adri schelpen te verzamelen. Twee schonk ik Arie voor het museum. Ook Adri vindt wat voor hem. Na 't eten gaan ze weg om weer te kwekken met de geoloog. Boos was Arie nu toch wel....weer niets en hij kwam zelfs niet eens kijken naar de put. De wanden en bodem waren helemaal voor hem geprepareerd. Meneer moest nu toch echt verhuizen en had geen tijd meer.

Adri en Sita, plus ikzelf, bleven bij de put. We vonden redelijk wat soorten in het uitgeworpen materiaal. En of je 't geloofde of niet, er kwam weer een burgemeester. Gillend van de lach zijn we uiteindelijk nog een paar uurtjes naar het strand gegaan. Bij thuiskomst bleek ook Wim, volkomen overdonderd door de geoloog en burgervaders, er de brui aan te hebben gegeven. Adri, Sita en ik gaan morgen huiswaarts. De andere drie wensen we tot veel zondag veel plezier en rijke vondsten toe. Maar ik wil naar de poezen en de auto ligt al op z'n staart. Echt, meer gaat er niet in.

Arie bracht zo'n 1050 kg mee terug, hoorden we een kleine week later. Geef mijn portie maar aan fikkie.

En s.v.p. de eerste weken geen burgervaders meer of ik zou blijven lachen en met dit weer van de laatste tijd zou het volkomen onverantwoord zijn.

De zon zou zich schamen, niet.